

вотно уповава на краката си. Който има дълги крака, той е спасенъ. Така мислятъ животнитѣ.

Сега, азъ не се спирамъ върху личния животъ на човѣка, но върху двата важни процеса въ свѣта: процесъ на еднообразие и процесъ на разнообразие. Човѣшкитѣ разбирания се отнасятъ къмъ процеса на еднообразието, а Божественитѣ — къмъ процеса на разнообразието. Хората сж размѣсили тия два процеса въ живота си, вследствие на което на нѣкои човѣшки разбирания сж приписали Божественъ произходъ. Запримѣрь, тѣ сами си създавали идоли, на които се кланяли като на божества. Единъ отъ вавилонскитѣ царе заповѣдалъ да изваятъ единъ идолъ отъ злато, на който да се кланятъ всички хора. Трима млади момци, които вѣрвали въ Единния Богъ, отказали да се поклонятъ на идола, направенъ отъ човѣшка ржка. За тѣхното непослушание царътъ заповѣдалъ да ги хвърлятъ въ огнена пещъ. Тѣ били хвърлени въ пещъта, но за чудо на всички, не изгорѣли. Наистина, който вѣрва въ Бога, огънь го не гори.

Днесъ всички хора минаватъ за вѣрващи, въпрѣки това боледуватъ, страдатъ отъ сиромашия и т. н. Казвамъ: Който вѣрва въ Бога, той не може да бжде боленъ, не може да бжде невежа, не може да бжде и сиромахъ. Вѣрващиятъ е силенъ, богатъ, здравъ човѣкъ. Който има вѣра, той се разбира съ хората; който нѣма вѣра, той съ никого не може да